

[Statsministeren.]

rig karakter, kan kun tiden vise“. Det hedder videre: „Under disse omstændigheder agter den danske regering ikke at stille forslag om nogen ændring i Sydslesvigs statslige tilhørsforhold. Det må bero på den sydslesvigske befolkning selv, hvorvidt den ønsker at rejse spørgsmål om adgang til at udøve sin naturlige selvbestemmelsesret.“

Der blev under debatten igår mindet om, at jeg under debatten i folketinget den 13. december 1945 fremsatte en udtalelse om dette spørgsmål, og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen spurgte mig, om jeg vil vedstå den. Som svar på et spørgsmål af daværende statsminister Knud Kristensen sagde jeg:

„Det danske socialdemokrati har altid klart og utvetydigt bekendt sig til den nationale selvbestemmelsesret. Det gjorde vi allerede før 1920, det gjorde vi fast og klart ved afgørelsen i 1920, og vi har stedse siden bekendt os til princippet og gør det i dag. Derfor kan jeg sige: Hvis virkelig sydslesvigerne gennem et længere åremål med gode og dårlige tider for Tyskland manifesterer ægtheden og holdbarheden i deres danskhed og gennem en mulig afstemning viser en klar og tydelig majoritetstilkendegivelse for Danmark — hvis de kan sige til os: Nu har vi præsteret det tilsvarende som nordslesvigerne, ja, så hører de rettelig til hos os.“

En sådan klart manifesteret danskhed var der tale om i Nordslesvig, men fra Sydslesvig har vi hidtil savnet noget tilsvarende, og det forklarer, berettiger og nødvendiggør efter vor mening en afventende holdning fra det ansvarlige Danmarks side.“

Dette er, hvad jeg udtalte i folketinget dengang. Denne udtalelse er ganske klar, og jeg vedstår den naturligvis stadig. Vi står — jeg taler her om regeringen og også om socialdemokratiet — med rigsdagens store flertal på selvbestemmelsesrettens grund. Men vi ved endnu ikke noget afgørende om ægtheden og holdbarheden i den sydslesvigske bevægelse. Den har endnu ikke manifesteret sig over et længere åremål med gode og dårlige tider for Tyskland, og det forklarer, berettiger og nødvendiggør stadig en afventende holdning fra det an-

svarlige Danmarks side. Opfyldes engang disse betingelser, må det være den tids sag at tage stilling til den situation, der da vil være indtrådt, men vi kan og bør ikke i dag forpligte fremtiden til en bestemt afgørelse af det sydslesvigske spørgsmål. Af alle de grunde, jeg ofte har fremhævet, er jeg imod, at vi på et uvist grundlag binder Danmarks politik mange år frem i tiden.

På to af de vigtigste områder, spørgsmålet om sikringen af de dansksindede sydslesvigeres rettigheder og spørgsmålet om fjernelse af flygtningene fra Sydslesvig, er der — som en direkte følge af forhandlingerne i London i oktober — indledet en udvikling, der, om alt går vel, kan føre til betydelige resultater.

Som jeg allerede har sagt, vil regeringen følge udviklingen opmærksomt. Skulle det så vise sig, at udviklingen på disse vigtige områder ikke svarer til vore berettigede forventninger, må regeringen på basis af de krav, der er formuleret i memorandummet af 19. oktober 1946, tage stilling til, hvilke skridt det herefter vil være mest hensigtsmæssigt at tage for at tilvejebringe en løsning, som alle parter kan være tjent med.

Må jeg efter disse bemærkninger om det sydslesvigske spørgsmål gøre forskellige bemærkninger til ordførerne om de øvrige politiske emner, der har været nævnt.

Jeg vil gerne først vende mig til den ærede ordfører for partiet venstre, det ærede medlem hr. Erik Eriksen.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen vandt tingets øre ved at fremdrage et uhøjtideligt causeri om ministerkollegerne, som undervisningsministeren havde holdt i sin valgkreds. Han karakteriserede dette causeri som udtryk for en regeringsglad minister. Jeg tør til gengæld karakterisere det ærede medlem Erik Eriksens ordførertale som en fhv. ministers fortrydelige tale. Jeg må nok have lov at sige, at jeg var meget skuffet over denne tale. Ifølge aviserne skulle det ærede medlem hr. Erik Eriksen jo rette „et voldsomt angreb“ på regeringen, og efter hans tale ville „et mistillidsvotum hænge som en truende sky“ over vore syndige hoveder. Da bjerget skulle barsle — blev det kun til en mus. Venstre vil ikke fortsat være beskedent og nøjsomt, sagde det ærede medlem hr. Erik Eriksen, men talens indhold var det kraftigst mulige dementi.